

S smehljajočim obrazom natoči kupice ter pokliče sam Žefo pit, misleč: sedaj mora počiti. Dvignili so čaše, trčili v „dobro zdravje“, ali Lovro ni trčil z materjo, tudi pogledal je ni.

Takoj je potegnila druga sapa.

Oče Lenček je pustil družbo in vino ter se umaknil v najskrajnejši kot za ognjiščem. Zapalil je pipo in prav jezno pogledoval na mizo. Nikakoršne besede ni bilo več iz njega. Jezno vstane ter gre pogledat po pohištvu. Malo so se zmenili zanj oni trije, ki so še ostali za mizo. Pridno so gledali v kupice in jih ročno praznili, dokler niso izpraznili majolike. No, in ondaj — kdo bi se čudil? — polna glava mislij, polno srce želja in upov, polna usta besedij, kdo bi si ne želel še jedenkrat, vsaj še jedenkrat polne majolike? Lovro, ki je bil navajen, da mu hram ni bil nikoli zaprt, vstane in stopi molče po ključ, saj jih je visela poleg kuhinjske omare polna butara. Toda glej, kleka! — ključa ni nikjer. Lovro je pogledal jasno kakor zadet jelen ter zavpil:

„Kje je ključ, da grem po vina?“

„Jaz ne vem“, reče mu Žefa boječe in prav pohlevno.

„Vi morate vedeti. Ali ni bil tukaj?“

„Lovro, ne jezi se“, tolaži ga ona; „gotovo ga je vzel oče.“

„Ni ga vzel oče, vi ste ga spravili, to vem predobro; pa čujte Žefa! — pri Lenčkovi hiši

ukažem jaz še toliko, da mi ne bodete vi žlic šteli in ne ključev skrivali. Vi mene morate poznati, kdo sem, jaz pa tudi vas poznam; dekla ne bo . . .“ Sedaj so stopili domači okrog njega, tudi Valentin ga je tolažil, Ivanka je jokala poleg matere, Lovro pa je divjal, klel, rotil se in razgrajal, da je bilo po kuhinji tako, kakor po najhujšem potresu. Groza je prešla vsakega pametnega človeka, ki je videl, kaj napravi jeza.

Ko je došel oče Lenček iz cerkve od litanij, ni našel več sina doma, marveč žalost, razdejanje in jok. Tudi vsakdo drugi bi se bil razjokal, videč toliko potrnost, zapuščenost in nehvaležnost, a Lenček se ni uklonil. Povedali so mu, da ga misli Lovro zapustiti ter iti po svetu, da mu bo moral rad ali nerad izplačati del materine dote; povedali so mu, da pojde z njim najbrže tudi Možinov Valentin. Njegova hiša izgubi poleg vsega drugega tudi dva najboljša delavca. Lenček je dobro poznal sina, in le iskric nade ni bilo v njegovem srcu, da se res tako ne zgodi, kakor je napovedal Lovro v svoji neopravičeni jezi; le iskric nade ni bilo, da se sploh še kdaj vrne v rodno hišo, a Lenček se ni udal: „Kakor si bo postlal, tako bo ležal, jaz ga ne podim iz doma“, rekel je ženi in Ivanki. „Če je meni Bog vzel sina, pomagal mi bo tudi, da prenesem to bolečino; moja dolžnost pa ni ravnati se po sinovih muhah.“

(Dalje.)

Prvi cvetki.

Pozdravljena cvetlica,
Ki prva kažeš lica
Cvetoča iz povoj;
Gorák ti vetrič veje,
In solnčece te greje,
Nič mraza se ne boj!

Ti naša stara znanka,
Pomládi si poslanka,
Znanilka srečnih dni;
Vse, vse te ima rado,
Nabira staro, mlado
In v šopek te želi.

Ko mnogi pevec poje,
Slaveč krasote tvoje,
Naj te i jaz slavim;
Da mnogo še poletje
Vonjál bi tvoje cvetje:
Le tó si še želim.

Pa vigred bo minula,
In ti se boš osula
In zgrudila se v prah;
Pa iskrico življenja,
Kal novega vstajenja
Ogreval bo ti mah.

In kadar, cvetka, tudi
Teló se moje zgrudi,
O nežna, zala stvar:
Pomlád mi vsako cvéti
Na mojem grobnem sveti,
Ne zabi me nikár.

Ti cvet, nedolžni, drobni,
Ti boš pomnik mi grobni,
Saj drugega ne bó;
Na grobu boš cvetela
In od zemljé dehtela,
Kjer spal bom jaz pod njó.

Anton Hribar.